

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci navrhovatelky: **M. T.**, zastoupená JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D., advokátem se sídlem Klokotská 103/13, Tábor, proti odpůrkyni: **obec Vranov**, se sídlem Vranov 16, zastoupená Mgr. Richardem Vachouškem, advokátem se sídlem Masarykovo nám. 225, Benešov, v řízení o kasační stížnosti navrhovatelky proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 6. 11. 2020, č. j. 51 A 3/2020 – 64,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Navrhovatelka **je povinna** zaplatit odpůrkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč k rukám jejího zástupce, advokáta Mgr. Richarda Vachouška, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] Navrhovatelka se u Krajského soudu v Praze (dále jen „*krajský soud*“) domáhala zrušení části opatření obecné povahy (dále také „*OOP*“), a to územního plánu odpůrkyně, schváleného usnesením zastupitelstva odpůrkyně ze dne 25. 9. 2019, č. 6/2019, v rozsahu (a) části textového i grafického vymezení plochy *DM – Plochy dopravní infrastruktury – komunikace místního významu* na části pozemku parc. č. XA, k. ú. V., o ploše 171 m², vymezené spojnicí lomových bodů č. 101-9, 157-138, 157-139, 103-15 a 158-24 dle geodetické dokumentace zaměřené skutečného stavu polohopisu, která je přílohou návrhu, nebo (b) části textového i grafického vymezení plochy *DM – Plochy dopravní infrastruktury – komunikace místního významu* na celém pozemku parc. č. XA, k. ú. V., a to za předpokladu, že dle názoru soudu není možné zrušit územní plán pouze v rozsahu části pozemku o výměře 171 m² shora identifikované lomovými body.

[2] Krajský soud výše uvedený návrh na zrušení části opatření obecné povahy zamítl rozsudkem ze dne 6. 11. 2020, č. j. 51 A 3/2020 – 64.

[3] Krajský soud nejprve poukázal na to, že navrhovatelka se domáhala, aby zrušil část napadeného OOP v rozsahu grafického a textového vymezení sporné části pozemku (výšece parc. č. XA o výměře 171 m²), jež byla zařazena mezi plochy DM - *Plochy dopravní infrastruktury*. Navrhovatelka tvrdila, že tím došlo k zásahu do jejího věcného práva, neboť případné realizaci pozemní komunikace na sporné části pozemku by nutně předcházelo zarovnění terénní úpravy (vjezdu do garáže rekreační chaty navrhovatelky), čímž by byla její nemovitost - pozemek parc. č. XB, jehož součástí je její rekreační chata - částečně znehodnocena. Navrhovatelka se již v průběhu řízení, které předcházelo přijetí napadeného OOP, aktivně svých práv domáhala. Vznela připomínky a později též námitky, v nichž požadovala, aby sporná část pozemku, kterou léta obhospodařovala na základě nájemní smlouvy, byla zařazena mezi plochy s jiným funkčním využitím, a to *plochy bydlení v rodinných domech*, potažmo *plochy bydlení v rodinných domech - venkovské*. Tvrdila, že její námitky nebyly dostatečným způsobem vypořádány, přijaté řešení je podle ní nelogické a z hlediska jejích práv neproporcionální. Navrhovatelka je dokonce názoru, že skutečnost, že jí odpůrkyně již neumožní spornou plochu užívat alespoň na základě nájemní smlouvy, je jistým „*naschválem*“ ze strany odpůrkyně, respektive jejích představitelů. Stejně tak „*vnímá jako příkoří*“ ze strany odpůrkyně, že spornou část pozemku napadeným OOP zařadila mezi *plochy dopravní infrastruktury*, přičemž navrhovatelce bude v budoucnu reálně hrozit, že před jejím rekreačním objektem vznikne neúčelná a pouze několik metrů dlouhá slepá pozemní komunikace, jejímž faktickým smyslem bude jen šikana navrhovatelky. Navrhovatelka tedy spatřuje dotčení svého vlastnického práva v eventuální realizaci pozemní komunikace na sporné části pozemku, což napadené OOP umožňuje.

[4] Dále se krajský soud zabýval tím, zda by bylo zabráněno tvrzenému zásahu do vlastnického práva navrhovatelky, pokud by odpůrkyně jejímu návrhu vyhověla a spornou část pozemku zařadila do *plochy bydlení v rodinných domech*, respektive *plochy bydlení v rodinných domech - venkovské*, jak požadovala navrhovatelka v námitkách proti OOP. Na tuto otázku odpověděl záporně; nejenže by nepřestalo hrozit, že by užívání nebytového prostoru situovaného ve sklepení rekreační chaty bylo ztíženo, ale ve výsledku by se situace navrhovatelky mohla ještě více zkomplikovat. Pokud by totiž na sporné části pozemku odpůrkyně vybudovala (slepou) pozemní komunikaci, popřípadě pokud by ji využila jiným přípustným způsobem v souladu s funkčním využitím, pak by sice mohlo reálně nastat, že v rámci úprav sporné plochy nechá odpůrkyně terénní nerovnost před vjezdem do garáže navrhovatelky zarovnat, na druhou stranu by ale pravděpodobně nehrozilo například to, že spornou část pozemku odpůrkyně oplotí, neboť ta by potom pravděpodobně sloužila jako veřejné prostranství. Krajský soud také dodal, že pokud by navrhovatelka dosáhla svého požadavku a sporná část pozemku by byla v územně plánovací dokumentaci vedena jako *plocha bydlení v rodinných domech - venkovské*, pak nejenže by jí hrozilo stále totéž (zarovnění terénní nerovnosti před její chatou), ale dokonce by odpůrkyně (jako vlastník pozemku) s ohledem na funkční využití sporné části pozemku mohla snadno činit kroky, které by situaci navrhovatelky paradoxně ještě více zkomplikovaly. Odpůrkyně by spornou část pozemku mohla kupříkladu oplotit a vysázet na ní zeleň, což by nepochybně mělo za výsledek totéž: znemožnění vjezdu či přístupu do garáže navrhovatelky.

[5] Z výše popsaných důvodů dospěl krajský soud k závěru, že se navrhovatelka nemůže účinně domoci svých práv ve vztahu k jí vlastněné nemovitosti návrhem na zrušení části opatření obecné povahy - územního plánu odpůrkyně. Jinými slovy, svých práv nemůže dosáhnout v rovině veřejnoprávní, neboť její problém - riziko znemožnění vjezdu do sklepení chaty - ve veřejnoprávní rovině řešitelný není. Navrhovatelka může pro řešení svého problému zvážit soukromoprávní prostředky ochrany před civilním soudem, a to například pomocí institutu nezbytné cesty dle § 1029 a následujících občanského zákoníku. Současně však dodal, že i toto soukromoprávní řešení může být zkomplikováno skutečností, že z obsahu kolaudačního rozhodnutí plyne, že nebytový prostor ve sklepení rekreačního objektu navrhovatelky má být

pokračování

užíván jako dílna, nikoliv jako garáž, přičemž pěší přístup do sklepení - jak plyne i z vyjádření navrhovatelky - by případným zarovnáním vjezdu znemožněn nebyl.

[6] Krajský soud nakonec uvedl, že navrhovatelka tvrdila nedostatečné vypořádání námitek, jež uplatnila v rámci řízení, které vedlo k přijetí napadeného OOP. K tomu konstatoval, že i kdyby měla navrhovatelka v tomto ohledu pravdu, nejednalo by se pro výsledek řízení před krajským soudem o rozhodnou skutečnost s ohledem na to, že neprokázala dotčení na svých hmotných právech v důsledku existence napadeného OOP. Jak plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu, návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je procesním prostředkem ochrany proti výslednému opatření obecné povahy, nikoliv proti procesu jeho přijímání. Navrhovatelka tedy musí tvrdit dotčení na svých hmotných právech v důsledku existence napadeného opatření obecné povahy; nepostačuje uvádět námitky procesního rázu, vztahující se k procesu přijímání tohoto správního aktu (v této souvislosti krajský soud odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2006, č. j. 2 Ao 2/2006 - 62, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 22. 10. 2008, č. j. 2 Ao 1/2008 - 51). Již jen nad rámec nezbytného odůvodnění krajský soud uzavřel, že námitka, kterou navrhovatelka v průběhu projednávání návrhu napadeného OOP uplatnila (ohledně neopodstatněnosti vymezení sporné části pozemku jako plochy dopravní infrastruktury), byla vypořádána v odůvodnění napadeného OOP „*značně povrchním způsobem*“.

[7] Proti rozsudku krajského soudu podává navrhovatelka (dále jen „*stěžovatelka*“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[8] Stěžovatelka namítá, že návrhem podaným ke krajskému soudu požadovala zrušení funkčního využití pozemku schváleného OOP na sporné části pozemku, což však automaticky neznamená, že by daná část pozemku měla být určena jako plocha pro bydlení v rodinných domech, jak tvrdil krajský soud. Argumentace krajského soudu navazující na to, že by se v budoucnu jednalo o plochu pro bydlení, je tak založena na nesprávném právním posouzení a jde o „*čirou spekulaci*“. Stěžovatelka namítá, že zrušením části územně plánovací dokumentace vzniká v předmětné části pozemku „*bílé místo*“, tj. neobnovuje se původní územně plánovací dokumentace. Sporná plocha je regulována pouze příslušnými ustanoveními zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), přičemž je součástí zastavěného území obce ve smyslu § 2 odst. 1 písm. d) stavebního zákona.

[9] Vytýká též krajskému soudu, že „*předjímal*“, zda by plocha pro bydlení v rodinných domech měla mít pro stěžovatelku výrazně horší dopady, než pokud by měla sloužit pro dopravní infrastrukturu. Stěžovatelka k tomu uvádí, že pokud by sporná část pozemku měla být součástí pozemní komunikace, bylo by jí znemožněno využívat sklepení chaty. Pokud by část pozemku byla v budoucnu stanovena jako plocha pro bydlení v rodinných domech, nutně by jí nemuselo být znemožněno využívat sjezd ke sklepení chaty.

[10] Stěžovatelka též poukazuje na to, že krajský soud shledal nedůvodnou námitku, dle níž plánované využití sporné části pozemku je v rozporu s vyhláškou č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „*vyhláška o obecných požadavcích na využívání území*“), neboť dle krajského soudu tímto nemohlo být zasaženo do věcného práva stěžovatelky. V této souvislosti vytýká krajskému soudu nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nesrozumitelnost a nedostatečné odůvodnění.

[11] Stěžovatelka dále uvádí, že krajský soud jí nad rámec nezbytného odůvodnění přisvědčil v tom, že její námitky proti OOP byly nedostatečně vypořádány. Ztotožnil se s ní i v tom ohledu, že zachování sporné části pozemku jako plochy pro dopravní infrastrukturu nemá smysl,

neboť sporná část pozemku je pouze pozůstatkem dříve plánované cesty, která však fakticky nikdy nevznikla, nesloužila ke svému účelu a nyní již nemá žádné opodstatnění. Též krajský soud konstatoval, že politické vedení obce by se mělo snažit o to, aby vlastníci nemovitostí mohli své nemovitosti pokojně užívat. V této souvislosti stěžovatelka opakuje svoji argumentaci z předcházejících řízení, dle níž sporná část pozemku nemá význam jako součást existující místní komunikace a není rozumný důvod, aby sloužila jako rozvojová plocha.

[12] Poukazuje též na to, že krajský soud jí dal ve většině námitek za pravdu, neboť potvrdil, že ponechání stávající funkční plochy na sporné části pozemku není důvodné a odpůrkyně dostatečně neodůvodnila, proč toto řešení v daném případě zvolila. Shledal tedy, že je napadené OOP nepřezkoumatelné a neproporcionální, přesto však stěžovatelce ochranu neposkytl. Stěžovatelka nakonec nesouhlasí s krajským soudem, že napadeným OOP nedošlo k zásahu do jejích hmotných práv, ale jen práv procesních. V této souvislosti zdůrazňuje, že nebrojila proti procesu přijímání OOP, ale jeho výsledku, a že navrhovaným stanovením funkčního využití sporné části pozemku jí bude znemožněno využívat sjezd do sklepení chaty, což představuje zásah do jejích hmotných práv.

[13] Odpůrkyně se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem a kasační námitky stěžovatelky považuje za nedůvodné. Zdůrazňuje, že stěžovatelka se nynějším soudním řízením snaží donutit odpůrkyni k prodeji pozemku, který nyní užívá bez právního titulu; její návrh na zrušení OOP má šikanózní povahu. Dále shrnuje pro věc rozhodující skutečnosti, a to že a) stěžovatelce nesvědčí žádný platný právní titul opravňující jí užívat spornou část pozemku, b) stěžovatelka předmětnou stavbu, kterou označuje jako garáž, k tomuto účelu fakticky vůbec neužívá, ostatně ani právně nemůže, neboť tato stavba je zkolaudovaná jako dílna, a c) napadeným OOP nedojde k žádnému omezení z hlediska užívání nemovitostí stěžovatelky, a to ani z hlediska příjezdu či přístupu. Odpůrkyně také uvádí, že spornou část pozemku hodlá využívat jako tzv. točnu pro vozidla, prostor pro umístění nádob na tříděný odpad nebo by mohla sloužit pro parkování vozidel (k tomuto účelu plochu ostatně ve značné míře využívá rodina stěžovatelky).

[14] Stěžovatelka v replice k vyjádření odpůrkyně opakuje, že napadená část OOP slouží jen k tomu, aby jí znemožnila užívání její nemovitosti. Návrh pozemní komunikace na sporné části pozemku dle ní nemá význam a nebyl dostatečně odůvodněný. Vymezuje se také proti tvrzení, že se snaží odpůrkyni donutit k prodeji pozemku.

[15] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je řádně zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení námitek nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů a nesrozumitelnost. Případnou nepřezkoumatelností rozsudku je soud povinen se podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, a to i bez námitek stěžovatelky. Vlastní přezkum rozsudku je pak možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že je srozumitelný a vychází

pokračování

z důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje.

[18] Krajský soud v rozsudku řádně a srozumitelně vyložil důvody svého rozhodnutí, vypořádal se se všemi podstatnými žalobními námitkami a jeho závěry jsou podpořeny srozumitelnou a logickou argumentací. Na stranách 10 až 11 napadeného rozsudku vysvětlil nosný důvod svého rozhodnutí, tedy z jakého důvodu se domnívá, že v důsledku vydání napadeného OOP nebylo ohroženo věcné právo stěžovatelky, respektive že požadovaná změna OOP by nezajistila nerušené využívání nemovitosti stěžovatelky – zejména pak zachování vjezdu do sklepení chaty. Stěžovatelka v kasační stížnosti bez bližšího odůvodnění uvádí, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatečné odůvodnění v části, ve které se krajský soud zabýval námitkou, dle níž plánované využití sporné části pozemku je v souladu s vyhláškou o obecných požadavcích na využívání území. Nejvyšší správní soud proto též v obdobné míře obecnosti uvádí, že na straně 12 napadeného rozsudku krajský soud na tuto námitku řádně a srozumitelně odpověděl (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130; všechna judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz).

[19] Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. proto není dán.

[20] Dále se kasační soud zabýval argumentací, dle níž krajský soud pochybil, pokud se zabýval tím, zda by stěžovatelkou namítané omezení jejího vlastnického práva hrozilo také v případě, že by sporná část pozemku měla sloužit pro bydlení v rodinných domech. Stěžovatelka vytýká krajskému soudu, že možné využití této části pozemku jako plochy pro bydlení je „čirou spekulací“, neboť zrušením části územně plánovací dokumentace vzniká v předmětné ploše „bílé místo“ a neobnovuje se původní územně plánovací dokumentace.

[21] K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud zkoumal, zda by bylo zabráněno tvrzenému zásahu do vlastnického práva stěžovatelky, pokud by odpůrkyně spornou část pozemku zařadila do *plochy bydlení v rodinných domech*, respektive *plochy bydlení v rodinných domech - venkovské*, neboť stěžovatelka v námitkách proti OOP (územnímu plánu) uvedla, že požaduje, aby sporná část pozemku byla změněna z *komunikace místního významu* právě na *plochu bydlení v rodinných domech*, potažmo *plochu bydlení v rodinných domech - venkovské*. Nejednalo se tedy o „čirou spekulaci“, která by šla na rámec předmětu nynějšího řízení, ale argumentaci vyslovenou v reakci na stěžovatelčiny námitky v řízení, které vedlo k přijetí napadeného OOP.

[22] Stěžovatelka má nicméně pravdu v tom, že pokud by byla úspěšná se svým návrhem na zrušení části územního plánu, v tomto rozsahu by se neobnovovala původní územně plánovací dokumentace regulující dané území (pozemek parc. č. XA byl také v dříve platném znění územního plánu obce Vranov veden jako komunikace místního významu). Jelikož bylo v nynějším případě vydáno zcela nové OOP (tj. původní územní plán byl beze zbytku nahrazen územním plánem novým), pak jeho zrušením nemůže dojít k obnovení původního OOP. Po zrušení územního plánu nebo jeho části dotčené území nevykazuje žádnou územně plánovací regulaci a správní orgány tudíž rozhodují, jako kdyby obec pro tuto část území územní plán neměla (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 6 As 155/2014 – 73).

[23] Jakkoli platí, že by po zrušení části OOP na sporné části pozemku vzniklo „bílé místo“ (v současné době je stěžovatelkou fakticky obhospodařováno jako zahrada a v katastru nemovitostí je tento pozemek evidován jako ostatní plocha a využití pozemku je neplodná půda), přesto krajský soud nepochybil, pokud věc posuzoval v intencích deklarovaného úmyslu samotné stěžovatelky, který uplatnila v procesu přijímání OOP (k tomu viz odstavec [21] výše). Nelze

mu tudíž vytýkat, že zdůraznil pro případ rozhodnou okolnost, tedy že konkrétního účelu užívání sporné části pozemku nelze dosáhnout zrušením části územního plánu.

[24] Nejvyšší správní soud k tomu podotýká, že stěžovatelka zřejmě mylně předpokládá, že pokud by nebyla sporná část pozemku územním plánem regulována, nadále by ji mohla užívat jako dosud. Tak tomu ovšem není; v současné době totiž nemá žádný právní titul, na základě kterého by mohla spornou část pozemku nadále nerušeně užívat. Nájemní smlouva, na základě které tak činila dříve, nebyla prodloužena. Odpůrkyně současně nehodlá na stěžovatelku převést ani vlastnické právo ke sporné části pozemku, přičemž takový postup jí nelze vytýkat, neboť k němu může mít legitimní důvody. Za těchto okolností se jeví, že zajištění nerušeného přístupu, respektive příjezdu k nemovitosti stěžovatelky lze vskutku dosáhnout jen soukromoprávními instituty (jak správně uvedl krajský soud), a to například služebností cesty dle § 1276 občanského zákoníku. Stěžovatelkou požadovaného výsledku, tedy nerušeného užívání předmětné části pozemku, naopak nelze dosáhnout prostřednictvím zrušení napadené části OOP.

[25] Krajský soud nepochybil ani v tom, že nevyhověl návrhu stěžovatelky na zrušení části OOP, ačkoli současně dospěl k závěru, že odpůrkyně dostatečně nevysvětlila, proč spornou plochu zařadila mezi plochu dopravní infrastruktury, a stejně tak se dle něj uspokojivě nevypořádala s námitkami stěžovatelky uplatněnými v procesu přijímání OOP (viz odstavec 43 napadeného rozsudku). Kasační soud v první řadě podotýká, že stěžovatelka dezinterpretuje závěry krajského soudu, neboť krajský soud neuvedl, že napadené OOP je nepřezkoumatelné a neproporcionální, jak nyní stěžovatelka tvrdí v kasační stížnosti. Navíc příslušnou část argumentace krajský soud uvedl toliko jako *obiter dictum*, přičemž současně vysvětlil, že to nic nemění na tom, že návrh stěžovatelky na zrušení části OOP musel zamítnout, neboť její situace není řešitelná veřejnoprávní cestou. Jak je popsáno výše, s posledně uvedeným argumentem - který byl nosným rozhodovacím důvodem napadeného rozsudku - se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[26] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že souhlasí se stěžejním závěrem krajského soudu, totiž že stěžovatelka usiluje o vyřešení absence právního titulu ke sporné části pozemku prostřednictvím návrhu na zrušení části OOP (územního plánu), ačkoli tato cesta je zcela nevhodná a ani v případě úspěchu stěžovatelky ze své podstaty nemůže vést k vyřešení jejího problému. Z její argumentace v rámci procesu přijímání OOP i před správními soudy totiž plyne, že usiluje o to, aby jí bylo zachováno faktické nerušené užívání cizího pozemku. K tomuto účelu však územní plán neslouží, neboť jeho smysl je jiný, a to vytvořit základní koncepci rozvoje území obce a jeho plošného a prostorového uspořádání do budoucna.

[27] Co se týče námitek shrnutých v odstavci [11] shora, stěžovatelka se omezuje na prostou rekapitulaci závěrů krajského soudu, aniž by s nimi jakkoli věcně polemizovala. Nejvyšší správní soud v této souvislosti zdůrazňuje, že stěžovatelka byla povinna v kasační stížnosti vylíčit, jakých konkrétních nesprávných úvah, hodnocení či závěrů se měl krajský soud dopustit, jakož i ozřejmit svůj právní náhled na to, v čem je tato nesprávnost spatřována (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2017, č. j. 3 As 123/2016 - 40, srovnej přiměřeně též rozsudek rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS). Obsah kasační stížnosti tak v této části nespĺňuje pro svoji nekonkrétnost výše uvedené požadavky; v tomto případě se proto nejedná o kasační důvody ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s.

[28] Stěžovatelka ve zbylé části kasační stížnosti jen uvádí výtky, které uplatnila v řízení, které vedlo k přijetí napadeného OOP, či v řízení před krajským soudem. Tato tvrzení jsou však dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná, protože neobsahují žádnou reakci na závěry krajského soudu,

pokračování

ale vymezují se pouze proti postupu správních orgánů. Z tohoto důvodu se ani jimi Nejvyšší správní soud dále nezabýval.

[29] Jelikož kasační stížnost není důvodná, Nejvyšší správní soud ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. rozsudkem zamítl.

[30] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona; odpůrkyně byla naopak ve věci úspěšná, a proto má právo na náhradu nákladů řízení. Přiznaná náhrada nákladů řízení odpůrkyně spočívá v odměně jejího zástupce za řízení o kasační stížnosti, a to ve výši 3 100 Kč za jeden úkon právní služby, kterým bylo vyjádření ke kasační stížnosti [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu náleží zástupci odpůrkyně též náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za daný úkon. Zástupce odpůrkyně doložil, že je plátcem DPH (§ 14a advokátního tarifu), a proto se takto vypočtená odměna a náhrada hotových výdajů zvyšuje o částku odpovídající této dani (sazba daně 21 %), konkrétně o 714 Kč. Celková částka tak činí 4 114 Kč. Stěžovatelka je povinna uhradit odpůrkyni uvedenou částku ve lhůtě 30 dní ode dne právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jejího zástupce Mgr. Richarda Vachouška, advokáta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 24. června 2022

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu